

Hebreeen 2 : 14-18

Gods Zoon

1 kwam in vlees en bloed

2 kan verlossen

3 komt te hulp

Gemeente,

Wie kerstevangelie zegt, zegt Lucas 2. Maar op veel andere plaatsen in het Nieuw Testament komen stukjes voor over het kerstgebeuren. Die allemaal bij elkaar geven antwoord op de vraag: Waarom werd Gods Zoon mens?

Waarom werd Gods Zoon mens? Hebreeen 2 belicht ook een kant, een onderdeel van het antwoord op die vraag: Namelijk: om ons van angst voor het sterven te verlossen. Om ons zonder verschrikken de dood tegemoet te laten gaan. Dat zijn zinnen om eens diep over na te denken. Met een geweldige lading. Angst om te sterven en niet bang zijn om te sterven. Dat raakt de diepste zenuwen van ons bestaan aan. Want of wij erbij stil willen staan of niet: we hebben allemaal met sterven te maken. In de gemeente, in familie, in huis. En we krijgen er zelf mee te maken: ook wij zullen sterven. (tenzij Jezus eerder terugkomt)

1 Gods Zoon kwam in vlees en bloed

Want wij zijn vlees en bloed. En dat is de Bijbelse uitdrukking die aangeeft dat wij geschapen zijn. Met vlees en bloed is niets mis mee. Dat mogen we zijn. Daar mogen we van genieten voor Gods Aangezicht. Van eten en drinken, ontspanning en liefde, gezondheid en levenslust, vriendschap en welzijn. Maar vlees en bloed geeft ook aan: we zijn vatbaar voor de aantasting daarvan. En dat doet pijn. In het paradijs lag er een dijk voor om zo te zeggen. Toen bleven achter die dijk alle gevaren op veilige afstand. Maar toen wij die dijk doorgebroken hebben voor onze afval van God, toen kwam de pijn het leven binnen. Vlees en bloed kan gekwetst worden. Er is een pijn en lijden. Ziekte en handicap zorgen voor moeite en verdriet. Er is een pijn en lijden in psychisch opzicht: er wordt geleden aan relaties, aan spanningen. Er wordt geleden aan depressiviteit en rouw, gemis. Er wordt geleden onder pesten en eenzaamheid. Er wordt geleden aan angst. En vlees en bloed kan sterven, en door de zonde zal het sterven. Daar is ons mensenbestaan na de zondeval mee getekend ten voeten uit: sterfelijk zijn. De dood komt een keer. Wij liggen van nature met ons leven aan de ketting bij de duivel. Als we sterven trekt hij aan de ketting ons naar zich toe, naar de plaats waar hij is...vreselijk. In de eeuwige rampzaligheid. In de hel. Als je er iets van beseft dan kun je huiveren. Voor het onverwachte van de dood, voor het alles uit elkaar scheurende van de dood. Voor het vreselijke van de eeuwige dood. Wij zijn vlees en bloed. Vatbaar voor alle ellende aangericht door dat zwaard van de dood. Als dat toch het enige zou zijn. Als dat toch het enige is in ons leven.... Kerst zegt ons dat Gods Zoon ook vlees en bloed deelachtig is geworden. Hij is mens geworden, Hij is geboren. Dat wil zeggen Hij heeft vlees en bloed aangenomen. Hij is ons mensen gelijk geworden. Hij wilde

doorvoelen wat het is om vlees en bloed te zijn. En dat heeft Hij geweten! Hij heeft geleden. Naar het lichaam. Honger, dorst. Pijn, geselslagen, doornenkroon, spijkers, kruisiging. Hij heeft geleden naar zijn geest en ziel. Onder eenzaamheid, verraad, valse beschuldigingen. Hij heeft geleden onder de vloek Gods, de Godverlatenheid. Nederdalend tot in de hel. Het heeft Hem aangegrepen in Gethsemané, geheel bedroefd tot de dood toe. Hij heeft de hel doorleden.

Daarom werd Hij mens, vlees en bloed deelachtig. Terwijl Hij God was. Louter God. Onvatbaar voor pijn, lijden en dood. Onaantastbaar voor angst en verlatenheid. Daar ver boven verheven, daar onbereikbaar voor. Onaantastbaar. En Hij wilde vlees en bloed aannemen. Daar ligt Hij in de kribbe. Gekomen om te kunnen lijden. Omdat Hij dat wilde.

Het is als een dokter die vanuit Nederland hoort en ziet dat er in Afrika ziekte is uitgebroken. Ontzaglijk besmettelijke ziekte. Hij zou iets willen doen. Hij zou medicijnen kunnen laten uitgooien vanuit een vliegtuig. Maar als mensen niet weten hoe die te gebruiken helpt dat niet. Wat dan? Ja er zal een arts naartoe moeten, niet in een vliegtuig erboven blijven zweven, maar er zich vestigen. Zelf ook besmet worden en eraan sterven onder de vreselijkste pijnen. Maar dan kan hij wel in de tijd dat hij daar woont anderen van medicijnen voorzien. Wie meldt zich aan? Wie wil uitgezonden worden?

De Zoon van God wil Zich vestigen onder ons. Eén van ons worden. Vlees en bloed aannemen. Daar ligt Hij gereed om te kunnen lijden. Vanuit de hemel en Goddelijkheid. Wat een liefde, wat een wonder. Om te kunnen sterven. Onder de vreselijkste pijnen en lijden aan lichaam en ziel. Om de dood te smaken, zegt vers 9. Te smaken: zo bitter, zo van God verlaten, zo angstig, smaken, proeven, doorvoelen. Jezus' dood. En nu is Jezus' dood het zwaard waarmee Hij de duivel onttroond. Afzet, de doodsteek geeft. De dood van Jezus ontnemt de duivel zijn macht over de dood. De duivel wordt tenietgedaan, uitgeschakeld. Maar Jezus heeft de duivel onttroond, afgezet. Hem de ketting uit handen genomen van allen die de Vader Hem gegeven heeft. Bij al de Zijnen heeft Jezus de ketting in handen genomen. En als zij sterven trekt Jezus aan de ketting. Trekt Hij naar Zich toe, in de plaats waar Hij is: hemel, heerlijkheid, bij de Vader. Tot eer en luister en glorie voor God. Om Hem gelijk te worden. Hij werd aan ons gelijk, opdat wij aan Hem gelijk zullen worden. Hij kwam delen in ons lijden, opdat wij zouden delen in Zijn heerlijkheid. Om dat te geven werd Jezus mens, is Hij geboren, wilde Hij vlees en bloed deelachtig worden. Kwam Hij ons achterna.

Wat doet ons dat? Doet ons dat wat het die dochter doet? Die

dochter die van huis was weggelopen en aan lager wal geraakt. Terechtgekomen in de prostitutie in de donkerste buurten van Amsterdam. Zittend in diepe ellende achter het raam. Week in week uit, maand in maand uit. Totdat op een dag, daar iemand door de donkerste buurt van Amsterdam loopt. In het onguurste klimaat dat er is. Turend en speurend en op zoek. Totdat ze ziet haar dochter achter het raam. Moeder, moeder is haar achterna gekomen. Zo diep en ver als dat dochter is gezonken is moeder achterna gekomen. En toen ze haar moeder zo zag, haar achternagekomen, toen brak haar hart. Van zoveel liefde.

Zo komt Jezus ons achterna met kerst. Hij daalt zo diep als wij gevallen en gezonken zijn. Ons achterna gekomen. Om ons eruit te halen en te laten delen in Zijn leven en heerlijkheid. Wat doet ons dat als wij Hem zo zien liggen in de kribbe, zo zien komen, ons achterna. Breekt ons hart van liefde? Smelt ons hart van Zijn opzoekende vernedering? Dat U mijn bestaan aanneemt en mij achterna komt. Ik kniel aan Uw kribbe neer. Mij achternagekomen. Mij opgezocht. Mens van vlees en bloed, zichzelf aan alles uitgeleverd, aan de dood en eeuwige dood, dat U gekomen bent.

Als die liefde van Christus ons hart niet breekt, wat dan wel? Als dit ons niet verwondert, dan zal niets het doen. Bid dan, smeed dan, o HEERE, maak mij levend door Uw Geest en Woord.

2 Gods Zoon kan verlossen

Dan staat er: om te verlossen degenen die gedurende al hun leven door vrees des doods de slavernij onderworpen waren. Om te verlossen. En nu moeten we er op letten dat dat in de tegenwoordige tijd staat. Hij heeft vlees en bloed aangenomen, dat is verleden tijd. Maar hier gaat over iets wat Hij nog steeds doet, dagelijks doet, vandaag de dag nog doet. Verlossen. Vers 16 zegt: aannemen. En dat woord betekent eigenlijk grijpen, vastgrijpen, wegrukken en naar je toerukken. Met kracht en snel. Zoals vroeger een herder een schaap dat in de bek van een leeuw was, wegrukte, weggriste om het te redden. Het had niet veel later moeten gebeuren, uit de kaken van de leeuw weggerukt. Verlost! En dan staat erbij: dat doet Hij niet met de engelen. Gevallen engelen die worden bewaard in banden tot de eeuwige duisternis, en die grist Jezus niet weg, die rukt Hij niet los. Gevallen engelen blijven verloren en gebonden met eeuwige ketenen. Gevallen mensen niet, die rukt Hij los en weg. Waarom? Ik zou het niet weten? Had het ook andersom gekund? Mensen niet gered en engelen wel? Ja. Dat had ook gekund. Maar God heeft niet in engelen een behagen, maar in mensen. O wat een wonder!

Jezus rukt zondaren uit de kaken van de dood weg. Dat is misschien wel de typering van ons leven. Dat wij leven in de kaken van de

dood. Een grote bek die openstaat en in die bek leven wij. Elk moment kan die bek dichtklappen. Onverwachts, plotseling, ineens. De kaken van de dood klappen dicht en de eeuwige dood wacht. Wij zijn mensen die heel hun leven angst des doods hebben. Ja, je kunt daar van alles mee doen. Je kunt dat wegduwen, niet aan denken. Je kunt dat overwerken, overschreeuwen. Maar dat helpt niet. Nee, daarmee verandert er niks aan die situatie. Daarmee blijf je in de open kaken van de dood leven, totdat.... En als eerlijk bent, gemaakt bent en je denkt er echt aan, dan kun je zo bang wezen. Voor je leven, voor je sterven. Maar niet aan denken. maar of dat helpt???

Dat brengt je in slavernij. Slavernij die je zelf niet eens door hebt. Slavernij om maar over je angst heen te leven en te werken. Je moet zorgen voor tijdvulling en vulling van de stilte. Want dan zou je eens kunnen gaan denken aan het sterven en dat moet je eronder zien te werken of te houden op wat voor manier dan ook, maar bezig blijven en bezig blijven, zorgen dat je niet echt tot rust komt. En de ander heeft een slavernij om zijn angst die hij voelt stil te krijgen. Door bezig te zijn in godsdienst en goede werken. En na een goede dag voel je je wat gerust, maar na een slechte dag vliegt de angst je aan. Je bent bezig God te dienen en zo goed mogelijk te leven, om daardoor je angst voor het sterven te stillen.

Om te verlossen is Jezus gekomen. Uit de kaken van de dood te rukken.. Jezus neemt zondaren aan, rukt ze weg, grist ze weg. Hij leert zien en roepen: och Heere, och wierd mijn ziel door U gered. Heere, red mij, help mij, want alles wat ik doe helpt niet, maar brengt mijn dood en eeuwige dood dichterbij. Heere Jezus, red mij! En Hij rukt je los, Hij neemt je weg uit die geopende kaken. En Hij trekt je tot zich, maakt je tot Zijn eigendom, drukt je tegen Zich aan. En dan is de vrees over! Hoe zou je nog vrezen aan Zijn hart? Door Hem ten eigendom gemaakt. Vrees niet, in Zijn hand kan de duivel je nooit meer weghalen om je in de eeuwige dood te werpen. De liefde drijft de vrees uit. De liefde van Christus en de liefde tot Christus. Maar vooral dat eerste: deze liefde van Christus drijft de vrees weg. Niet meer in de kaken van de dood, maar in de handen van Christus. Verlost van de slavernij. Ik hoef niet te werken en bezig te Blijven, ik kan er rustig aan denken en me op voorbereiden. Erover praten met geliefden. En voorbereidingen treffen. Doe dat ook vooral. Ik hoef niet God te dienen om daarmee gemoedsrust te krijgen. Niet meer die slavernij van wat voor dag ik heb gehad, rust die afhangt van hoe ik God gediend heb. Verlost van slavernij, onbevreesd in en door Christus. Geen angst, geen onzekerheid. Naarmate dat ik op Jezus zie, is de angst weg en de onzekerheid verslonden. Dat is trouwens tegelijk het watermerk van echte vrede en zekerheid. Die staat of valt met het zicht op Jezus. Ware

vreesloosheid en ware zekerheid is er als ik op Jezus zie en wordt aangevochten als ik niet op Hem zie, maar op mezelf of omstandigheden. Vreesloosheid omdat Hij als Hogepriester voor mij de zonden heeft verzoend. Mij bekleed met Zijn gerechtigheid. Zodat ik mag wandelen door de dood naar het eeuwige leven. Door de tunnel van de dood naar het eeuwige leven daarachter. De schuld heeft weggedaan met Zijn offer. En waar geen schuld is, daar is geen toorn meer, waar geen toorn is, daar is geen eeuwige dood meer, en waar geen eeuwige dood meer is daar is geen vrees meer, daar is vrede, liefde. Hij werd aan ons gelijk opdat wij aan Hem gelijk zouden worden. Verheerlijkt lichaam, eeuwig leven, open hemel.

Bent u gered, gerukt uit de kaken van de dood? Verlost van de vrees des doods. Hoevelen in onze tijd hebben nooit vrees voor de dood gehad? De dood hoort erbij. Heet het. De dood is niet om bang voor te zijn, hoorde altijd al bij het leven. De dood brengt iedereen in een soort droomtoestand van geluk, als een sterretje aan de hemel. En allerlei slaapmiddelen sussen mensen en gewetens in slaap. Verdoven de gewetensangst voor de dood en de rechterstoel van God. Schuiven het sterven als gesteld worden voor Gods rechterstoel naar de achtergrond. Niet aan denken. Totdat de heilige Geest je doet zien: ik moet sterven en dat betekent God ontmoeten. En daar ga ik heen, ik ga mijn sterven tegemoet en dat loopt verkeerd af. De angst der hel doet mij alle troost missen. Wie dat nooit zag, die heeft nooit verlossing begeerd, die slaapt in de kaken van de dood, die elk moment dicht kunnen slaan.

3 Gods Zoon komt te hulp

Ondertussen, ondertussen richt de dood wel heel veel aan. Als geliefden sterven. Oud of jong. Na een lang en zwaar ziekbed, of plotseling. De dood slaat wonden, levens worden ontwricht. Als je een bos crocusjes hebt en je haalt er één crocusje uit weg, dan trek je altijd andere crocusjes voor een deel ook mee los of van hun plek. Zo slaat de dood een wonden. Zo lijden mensen van vlees en bloed in hun leven.

En dan lijkt Jezus, Gods Zoon, soms zo ver weg. Hij is in de hemel. Hij is daar aan de rechterhand van Zijn Vader in heerlijkheid en glorie. Hij lijkt zo hoog en ver te zijn. En soms komt je gebed nauwelijks boven je lippen uit, door het plafond heen, dan kun je je zo alleen voelen, zo zwak, zo moedeloos.

Maar dan klinkt het kerstevangelie in onze tekst opnieuw. Deze Zoon van God, hoog in de hemel nu en in heerlijkheid, is niet onbekend met wat Zijn broeders en zusters doormaken. Hij is Zelf ook vlees en bloed deelachtig geweest. Hij is zelf ook verzocht geweest. Dus Hij weet wat het is, Hij kent het van binnenuit. Daarom kan Hij een barmhartige, medelijdende Hogepriester zijn als wij verzocht worden. Als wij verzocht

worden. Verzocht, daar zit de gedachte achter: de duivel wil erdoor van God aftrekken. Alle lijden van vlees en bloed daarmee heeft de duivel een bedoeling, die wil daar gebruik, misbruik van maken om je van God af te trekken. In opstand, of in moedeloosheid, of in gelatenheid, of in wanhoop, of in gevoel van dat het toch niet helpt. Houd dat in de gaten: als je lijden moet, pijn hebt als mens, dan zit daar de duivelse bedoeling in om je van God los te weken of te trekken. Maar Jezus is de barmhartige Hogepriester Die in alle dingen is verzocht geweest.

Als de dood diepe wonden slaat. Wonden van rouw en gemis. Van verdriet dat een levenlang met je meegaat. Er zijn er die daar zo kennelijk van weten. Wat overlijden aanricht, vooral jong overlijden, plotseling overlijden, smartelijk overlijden. Van iemand die je niet missen kon en kunt. En de verzoeking is om het bidden na te laten, om los te laten, om je mee te laten nemen in verdriet, in opstand, in waarom-vragen zonder eind. Daar kruist Jezus je pad. Hij is Mens van vlees en bloed geweest. Hij weende bij het graf van Lazarus. Hij kent het en weet het. Hij komt te hulp en sterkt. Hij wijst en heerlijk als dat kan, op de heerlijkheid die je geliefde nu genieten mag. Dat zou helemaal uit je gedachten verdwijnen, maar Hij richt er je weer op. Hij geeft kracht en sterkte om verder te gaan. Hij legt aan Zijn hart en spreekt van het Woord dat blijft, van Gods trouw die blijft, van Gods nabijheid mee dan ooit, Hij legt Zijn hart open.

Als je pijn hebt, lichamelijke pijn en lijden. En je kunt niet meer denken aan God of aan anderen, want je hebt je handen vol aan jezelf. En de verzoeking is om alles te vergeten, om alles ervoor over te hebben als je maar van je pijn afbent, je zou er alles, je zou er de hemel voor over hebben om nu zonder pijn te zijn. Daar kruist Jezus je pad. Hij hing aan het kruis en had pijn, onverdoofd. Urenlang. Hij ontfermt Zich. Hij weet wat het is. En Hij dacht aan Zijn moeder en zei tegen Johannes, zie uw moeder en tegen Maria, zie uw zoon.

Als je je onbegrepen voelt, vals beschuldigd door mensen, geraakt tot in het diepst van je gevoel en je rechtvaardigheidsgevoel. Eenzaam en verlaten van mensen. Dat doet je vlees en bloed zo'n pijn. En de verzoeking is om God de schuld te geven. Om het onrecht niet te nemen en zelf orde op zaken te stellen. Daar kruist Jezus je pad. Hij weet wat het is. Onbegrepen, van mensen verlaten, onrechtvaardig behandeld. Hij komt te hulp en leert zwijgen, dragen. Hij komt zo nabij dat je Hij je Zijn gemeenschap doet ervaren. Hij doet je zo Zijn liefde ondervinden. Als nooit te voren. Hoe meer je onrechtvaardig behandeld wordt hoe dichter je bij Jezus komt, hoe dichter Hij bij jou komt.

Als je je van God verlaten voelt. Overgegeven aan aanvechting, aan strijd en God lijkt toch niet te horen. God lijkt toch niets te doen als je bidt. Het is zo leeg het blijft zo leeg. God is zover weg en laat niets van Zich merken. En de verzoeking is om op te geven, om moedeloos te worden, om je verloren te wanen, van God verstoten te achten. Daar kruist Jezus je pad. Hij werd van God verlaten. Hij weet wat dat is, hoe dat voelt. Hij komt te hulp en schenkt geloof. Geloof tegen alle gevoel in, geloof

tegen alle gedachten in. Hij trekt je mee in Zijn spoor, de overste Leidsman en Voleinder des geloofs.

Als je aangetrokken wordt tot zonde. Als je vlees en bloed brandt om toe te geven. Om toch die relatie aan te gaan, om toch die baan te nemen, om toch die ongeoorloofde weg te gaan, weg te gaan van man of vrouw. Om toch het leven moe te zijn. Verzoeking. Daar kruist Jezus je pad. Wat trok Zijn vlees en bloed om na 40 dagen vasten in de woestijn van stenen brood te maken. Heel Zijn lichaam schreeuwde. En trok. Maar Hij bleef staande, maar Hij weet wat het is. Hoe diep dat gaat. Hij met te hulp met kracht en sterkte om Gods weg te gaan. Met vallen en opstaan

Als de dood je de keel dichtknijpt. Als je vrees hebt voor de dood en je durft niet te gaan slapen, je bent bang. En de verzoeking is om wanhopig te worden, om kwaad te worden op God, om weg te zinken in angst en verzet. Daar kruist Jezus je pad. Hij weet wat dat is. Daar waar Hij ten dode bedroefd was en beangst, kruist Hij je pad en zegt vanavond: Ik ga verder en jij mag terug. Ik ga verder naar de hel, en jij naar het nieuw Jeruzalem. Vrees niet! Geen vrees voor de dood, er kan zelfs verlangen naar de dood komen. Naar waar de dood heenleidt. Hij komt te hulp.

Is er een pad, is er een gevoel van vlees en bloed dat Hij niet kent? Is er een situatie, die Hij niet peilen kan? Stort dan je hart uit voor Hem. laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan. Het hart van deze medelijdende Hogepriester is zo ruim, zo groot. Het staat wagenwijd open. Niet om goed te praten om te genezen, om te sterken. Om te hulp te komen. Dat is niet: om te verlossen, om er een eind aan te maken, aan die verzoeking, aan die pijn van vlees en bloed. Nee, Hij laat er soms in, Hij haalt er niet uit, maar Hij komt erin te hulp. En Hij weet precies hoe zwaar en lang het duren kan. Hij heeft het Zelf ondervonden. Hij kent je zo door en door en Hij kent de verzoeking zo door en door. En nooit kom ik ergens, waar Hij niet geweest. In het leven niet, op weg naar het sterven niet, in het sterven niet, in het graf niet. Overal staan Zijn voetstappen al voorgedrukt. En ze eindigen in hemel. Daar staan Zijn voetstappen en daar zal Hij mij brengen.

Amen